

PŘEDSTAVENÍ TŘÍDY 4.C – MATURITNÍ ROČNÍK 1972

Vážení přítomní, milé spolužačky, milí spolužáci.

Ráda bych vám představila naši třídu 4.C, která se čtyři roky formovala pod přísným, ale i laskavým dohledem naší třídní profesorky Věry Pospíšilové.

Začala bych citátem ze hry Jiřího Suchého:

Čas letí jako spřežení
nad kterým práská bič
člověk se párkrát ožení
a hned je mládí pryč ...

myslím, že to vystihuje, jak těch 50 let uběhlo.

Nicméně asi většina z nás vzpomíná na léta na gymplu jako na šťastné období, kdy vznikala nová přátelství, utužovaná na akcích školních i mimoškolních, nechyběly první lásky, ale i zklamání a prohry.

Náš studentský život byl opravdu bohatý. Společné výlety na Buchlov, procházky kolem Moravy spojené s poezií, sedánky v Corzu místo obědů, páteční srazy u Dvořáků, diskotéky pod radnicí, kde jsme na rozdíl od tanečních mohli uplatnit vlastní kreativitu.

Vzpomínáme i na školní akce, např. lyžařský výcvik v Deštném – chata Elba s krásnými večery při kytaře, kde slavil profesor Ondra jak říkal roky Kristovy plus deset a pečlivě nás holky hlídal. Plné zážitků byly jazykové kurzy, školní výlety, návštěva Prahy atd.

V naší humanitní třídě bylo jen šest hochů, tedy jako šafránu, ale k oživení třídy stačili. Rozesmálo nás kdeco, zvláště jejich vtípky. Často jsme slyšeli od naší třídní profesorky Pospíšilové v hodině latiny: Jak dlouho budeš zneužívat naši trpělivost, Catillino! A věru, její trpělivost stejně jako ostatních profesorů byla bezbřehá.

Profesorka Gronesová, k jejímž znalostem jsme měli velký respekt, profesor Hubáček a jeho Stříbrnické paseky, jehož průpovídky mnohdy lechtivé jsme si zapisovali, profesorka Hohausová, která nás proháněla na kole kolem Moravy, profesor Král, který nás holky učil ragby a proháněl v basketu a dodnes si nás obdivuhodně pamatuje, profesor Vašíček, který s námi v chemii a v matematice často probíral i světové záležitosti a prognózy. Byla to ale i doba politických debat a výměn názorů, které nás ovlivnily v dalších letech.

Všichni jsme slyšeli stříbrný vítr i dnes jej mnozí slyšíme. Je to sice mírný vánek, ale přesto vyvolává krásné vzpomínky, které jsou navždy uloženy v našem srdci a které nám už nikdo nevezme.

Pravidelně se scházíme, v poslední době již každý rok a stále si máme co říci. A to je na tom to nejcennější.

